

PÅ GRÄNSEN

LEIF JACOBSEN

SISTA STÖTEN

Hegas

SISTA STÖTEN

av Leif Jacobsen

Hegas

*Den här boken tillägnar jag David Bowie.
Tack för lånen och för allt annat!*

*Jag vill också rikta ett stort tack till Steve,
som på många sätt är den riktige Bang.*

– Tjena, Lund!

– Håll käften! Ge hit en cigg istället.

– Ta det lugnt, killen. Vad är det med dej?

Alex tog upp en cigarett ur paketet och gav den till Lund. Lund flippade in den i munnen. Tände den med sin egen tändare. Drog ett djupt bloss. Tvekade lite. Och sa:

– Äh, inget.

Röken läckte ut genom ena mungipan.

Så vände sig båda killarna mot den stora gula byggnaden. En plingande signal lät över skolgården. Det ringde in. Tre minuter till nästa lektion.

Lund och Alex var på den gamla grusplanen. Som låg utanför skolans område. Det var hit man gick för att röka. Och de var knappast de enda eleverna där.

Lärarna och rektorerna visste om det. Hade sagt att det inte var okej. Men vad skulle de göra åt det? Och vem brydde sig?

– Har nåt hänt? frågade Alex.

Lund tittade upp. Drog ett nytt bloss på ciggen. Han satt uppe på träbänken. På ryggstödet. Med gympadojorna på sitsen.

– Det är ...

Ny tvekan. Ny rök som läckte ut.

– Äh, inget. Bara farsan, du vet. Skit samma.

Han tog sig för örat. Det ömmade fortfarande. Förra gången hade det börjat blöda.

En dag. En vacker dag ...

Alex ryckte på axlarna.

– Okej. Det är matte nästa, sa han. Ska vi gå?

Lund tittade upp. En som han kände gick förbi. På väg in till nästa lektion. Lisa. Som gick i andra nian. Bredvid henne gick en annan person. Som han inte sett förut.

Mörk tjej. Mörkt hår. Mörka ögon.
Snygg.

Hon tittade på honom. Något för länge.
Var det ett leende? Kanske.

Han nickade kort mot henne. Blåste upp den blonda luggen.

Visst var det ett leende.

Så tittade hon bort igen.

Ögonblicket var förbi.

Nytt bloss.

– Vi skiter i det, sa Lund.

– Skiter i vad? sa Alex.

– I matten, sa Lund. Vi sticker ner till Salles istället.

Salles var pizzerian i byn.

– Inte nu igen, sa Alex. Vi kommer för fan aldrig att få betyg i matte. Morsan och farsan blir tokiga.

Vem brydde sig om vad föräldrar tyckte? Inte Lund. Han tänkte på sin egen morsa. Det lilla han kom ihåg av henne. Hon hade dött för länge sedan. När han varit sju år. Han hade kallat henne för mamma.

Då, på den tiden, skulle han brytt sig om vad hon tyckte. Hade hon fortfarande varit i livet skulle han brytt sig om vad hon tyckte. Hade hon och farsan skapat ett riktigt hem skulle han brytt sig om vad de tyckte. Men inte nu. Nu hade världen sagt sitt. Gud, eller vem fan det nu än var som bestämde allt på den här planeten, hade

satt ner foten. Visat var skåpet skulle stå.
Bestämt hur hans liv skulle se ut.

Ett riktigt jävla skitliv, om du frågade honom. Så därför fick man helt enkelt bara göra det bästa av det.

– Äh, det är en månad tills vi går ut nian, sa Lund. Vad spelar det för roll om vi dyker upp på lektionerna nu?

Alex ryckte på axlarna. Den frågan hade han inget bra svar på.

Just då kom någon körande. I en epa. Och inte vilken epa som helst.

Epa-traktorn kom svängande runt hörnet på asfalten. På cykelbanan. Så att det skrek i däcken. Sedan svängde den ut på grusplanen.

Lund ställde sig upp på bänken.

Epan började köra runt i cirklar så att gruset sprutade. De flesta hade börjat gå in

till sina lektioner, men ett tiotal personer var kvar. Såg vad som hände.

Till sist stannade epan. Mitt på grusplanen. Med motorn igång.

Det var en snygg sak. En av de riktigt gamla varianterna. Fast ombyggd.

Duett. Blåmetallic. Sänkt kaross med tonade rutor och gangsterkeps. Dubbla kromade avgasrör bakom förarhytten. Breda däck. Lågprofil. Och ett stilrent litet flak av lackat trä. Till och med den röda triangeln baktill såg häftig ut.

Mitt på motorhuven fanns en upphöjning. L88-scoop. Och över den en motivlackering. En örn med utfällda vingar.

- Vem är det? frågade Lund.
- Han är nyinflyttad i byn, sa Alex. Från Åkra. Jugge, tror jag.
- Jugge?

– Ja, eller nåt. Bosnien, typ. Eller Turkiet.
Inte Sverige, i alla fall.

– Turkiet låg inte i forna Jugoslavien, sa
Lund. Han hoppade ner från bänken.

– Vadå? Är du lärare i geografi helt
plötsligt? sa Alex.

– Man behöver inte vara helt dum i huvet
bara för att man skiter i skolan, sa Lund.

Han drog ett sista bloss på ciggen och
knäppte iväg den över bänken.

Sedan började han gå mot epan.

– Sjyst! Feta sulor! sa Lund och sparkade
några gånger mot bakdäcket på förarsidan.

Killen i epan hade rullat ner fönstret.

Mörk snubbe. Mörkt hår. Mörka ögon.
Såg bra ut.

Lund och hans polare stjälar en epa-traktor. Men det här är sista dumma grejen, sen ska Lund lägga av. Det har han lovat sig själv.

När han får veta vems epa han tagit ångrar han sig grymt. Och när brorsan får nys om stölden, då är Lund riktigt illa ute. Han är fast i skiten igen.

Hur tar man sig upp när man väl hamnat där?

Sista stöten är en fristående fortsättning på Leif Jacobsens moppe-serie. En bok om att vara ung och vilja bryta dåliga mönster. Om att växa upp och ta ansvar för sina handlingar.

Art nr 433202

ISBN 978-91-7543-320-2

www.hegas.se

Hegas

